

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 21 FEBRER DE 1886

Lo Barri de Ribera

I

Jo prou la he coneguda
la fàbrica soberga
de valls environada,
faixada ab murs de pedra.

De nits, vey a torra
ab descoratge y pena;
mirantla al rompre 'l dia,
me deya 'l cor: «Espera.»

¡Qué negra qu' es la historia
d' aquella fortaleza!
S' encen, al recordarla,
la sanch de nostras venas.

Pugná un jorn Catalunya,
ferma en son dret, valenta,
y, al pés dels infortunis,
heroycament s' ajeya.

¡Ay, noble Barcelona,
finí la tua estrella!
la má del despotisme
los furs tornava cendra.

Ton barri de mes vida,
mes goig y mes riquesa,
l' autócrata manava
posarlo al rás de terra.

Y Catalunya, tota
en pés, forsada 's vey a
allí fentse un Calvari
de son martiri en befa.

Davant mateix deixaren
d' erm plá una bona extesa
imperi sols de bruta
y extranya soldadesca.

No he vist los temps de gloria
de la nissaga meva;
nasquí en esta centúria
de vil indiferencia;

Mes quan lo fort mirava
guarnit de centinellas,
anyorament sentia
pel barri de Ribera.

II

Un dia va cridar-se:
«¡Abaix la Ciutadela!»
La torra del homatge
caygué en runas desfeta.

Los valls també s' ompliren,
los murs també caygueren...
¡Ay somnis de ventura,
bresséu l' ánima meva!

Lo qui vegé robada
aquí la sua hisenda,
ja no existeix... ¡Tal volta
moria de miséria!

Mes ha arribat ja 'l dia,
justicia serà feta:
alló qu' era dels avis
haurá llur descendencia.

Y tornarà á poblarse
lo barri tal com era,
tal com demana l' honra
de nostra ciutat bella.

Aixís jo fantasiava
sens véure en ma ignocencia
que 'ls concellers moriren
junt ab la etat aquella.

Avuy, los nets dels martres
oblidan las ofensas,
á sos botxins honoran
y, dócils, lo jou llepan.

Las runas de la pátria
un bell jardí nodreixen...
Guarnim nostra ignomia
d' espléndida floresta.

Pochs monuments recordan
un nom ni una prouhesa;
hi ha olímpicas estátuas
del déus de Roma y Grecia.

Mes ay! tanta hermosura
contempla l' au de presa.
Si un dia l' aixalaren,
las álas ja li creixen.

Si pot clavarhi l' unglá,
n' arrencará fins l' herba
fentse altre cop senyora
del barri de Ribera.

III

¡Oh barri, anyorat barri
de la ciutat comptesa!
Ningú com jo 't somnia,
ningú com jo 't remembra.

Lo lloch hont 't assentavas
té flors, estanys y arbreda,
hont los aucells reflau
sas tendras amoretas.

Allí 'ls passeigs ombrosos
s' omplenan á las festas:
la gent hi bull é hi corren
cavalls y carretel-las.

Essent alló tot vida,
tristor en mi desperta,
donchs crech veurehi un poble
que d' ell mateix renega.

Tothom va plé de joya,
ningú 'l passat hi esmenta:
sols jo 'l fossar hi esguardo
de nostra independència.

Allí extasiat recordo
los temps de sa grandesa,
y aquells carrers y plassas
reviuhén en ma pensa.

Un crit rabiós, de sopte
del fons del cor m' arrencan...
Malehesch lo despotisme
veyent la Ciutadela.

Y entorn sols miro calma
que 'm vola, 'm desespera;
fins que mos ulls oviran
la torra d' una esglesia.

Llavors dich: «Sobre 'ls homes
hi ha la Providencia.
Ella farà justicia
regenerant la terra.

Vindrá, vindrá 'l gran dia
de nostra renaixensa,
y tornarà á aixecarse
lo Barri de Ribera.»

ANTONI CARETA Y VIDAL

¡VERGONYA!

Los diaris rebuts darrerament d' Espanya,
nos innovan que la tan bescantada qüestió
de las Carolinas, lluny d' arribar á un arre-
glo s' embolica cada dia més.

Ara sortim ab la noticia, de que lo Rey, ja
moribundo, fou amenassat per l' embaixador
alemany, de no firmarse los protocols de la
esmentada qüestió si primer no feya tots los
possibles pera que fós allargada la duració
de lo tractat de comers ab Alemanya.

Lo pobre coronel d' hulans, sembla, que á
las darrerias de sa vida 's recordá que feya
de *jefe* d' Espanya, y per lo tant era espanyol
primer qu' hulano, y pujantli la rojor á sas
grogas y enmagridas galtas digué: *Per fer*
aixó mes val morirse.

Lo beatífich arbitre Lleó XIII, ha produhit
resultats contraproducents, puig ha donat la
raió á Espanya (quant ja tot lo món l' hi ha-
bia donada) y la créu de Christo á n' En
Bismarck, y aquest bona pessa, pera fer véu-
rer que era merescuda ha donat una altre
créu á lo cardenal Jacobini, secretari del Papa
y ara sembla que fins vol que lo Papa vaji á
viurer á Berlin, y ab tantas anadas y vingu-
das de créus, qui la porta mes feixuga es
Espanya, que té que pujar lo calvari del Dret
y de la Justicia ab las fuetadas alemanyas,

los asperjes papals y la befa de los constitucionalistas, que havent promés lliurarla de las mans brutas d' En Bismarck, l' han posada baix la protecció de un centurió-famella d' En Francesch d' Austria, nou Pilats, en lo segle XIX.

Ab tot y aixó, en Espanya encara hi deu quedar algun vellet de los que s' esbatussaren en Girona y Saragossa, Baylen y Sant Payo, lo Bruch y Madrit que déu contar no ja á sos fills, sino á sos nets que l' any vuit los espanyols donavan gustosos llur sanch, pera lliurar á la Pátria de lo jou estranger; encara hi há milers d' homens que anaren al Africa pera rentar l' afrentosa injuria de l' alarb; y barcos que conservan en sas honradas quillas los esboranchs rebuts pera sostindre immaculada l' honra de la Pátria! ¡Sí, encara en Espanya existeixent aquestos homens y barcos! ¡Encara alena en los pits espanyols la sanch de los que venceren en lo Llobregat y Wad-Rás! Més.....

¿Qué fan los Empecinado, Manso y Mina, Prim, Echague y Odonell d' aquesta nova crehuada? Per ventura lo tan respectat patriotisme espanyol ha sigut humillat per la má enguantada d' una dona estrangera?

¡Desperta, poble espanyol, si no vols que l' historia en una sola de sas fullas, deixi marcida la gloria que llibres enters no bastan á cantar!

¡Desperta! ¡Independencia y Llibertat!!

AGUSTÍ JUNOY Y ARGENTÓ

LAS ALAS NEGRAS

POEMA

CANT PRIMER

(Acabament)

Que no es bon pare ni bon rey qui dóna, ensemps d' honor y de ludibri signes, al front lo cercle d' imperial corona y al coll l' argolla dels esclaus indignes.

No vull jo ser com aquets sers angélichs que giran en torn téu, com la polsina del raig del sol, dins de sa llum, famélichs del resplandor sobrer que t' ilumina,

Lo goig sense conciencia de que 's gosa, com gosa l' arbre al rébrer la rosada que, feta perlas, la vesprada hi posa, no es goig: es verdejá, es tréurer brotada.

D' arsos y flors havem de dur coronas, No vull la ditxa, sens contrast, confusa, com fan aquestas fofas papallonas entorn d' un foch d'amor que may abrusa.

Vull saber qu' es sé' abaix, per enlairarme; vull sabé 'l qu' es morir, per gosá 'l viure; vull sabé 'l qu' es plorar, pera banyarme en lo dóls néctar de lo méu sonriurer.

A ecsgirtho tinch dret. Si no m' ho dónas ¿perqué del méu no ser á ser me treyas? Sempre que fássis reys dónal coronas. Si t dol que sigui així, per que m' hi feyas.—

Digué, y l'Etern, somrihent á tanta altesa: — Ben bé 's coneix, digué, com t' he dat vida! brasa de carbó etern, al cel encssa pera calar la lluita fraticida.

Lluita. que, eterna, fará 'l foch del odi entre lo bé y lo mal. Al cel comensa, y sia la del cel sols episodi de la que al món será batalla inmensa.

No 'm dol per cert que com vaig ferte sigas ni ta altivesa fa que per re 't temi. Tot lo que 'm dius es lo que vull que 'm digas. ¿Qui es que, havent fet lo foch, no vol que'l cremi?

Com jo 't volia ets: esprit volcánich que 'l món arbolará ab sa java ardenta; lo fet per tu 's nomenará satánich, y *Santa Libertat* ta obra potenta.

La clau de perque Jo tal misteri obro, ni tú ni ningú may la heurá en la vida; só causa de las causas, y Jo 'm sobro pera saber lo fi de ma partida.

Hi estat, sóch y seré: re 'm venç ni 'm torbá. Sens principi ni fi ma obra s' alaba; faig com del cercle fa la ratlla corva que ni comensa en lloch, ni en lloch acaba.

Vol comptar la estelada qu' el cel broda qui averiguar los méus arcans se pensa, y es sols, lo més inmens, dent d' una roda d' aquesta méva maquinaria inmensa.

De péssas que la muntan; tan perfecte,

ni una n' hi falta ni n' hi sobra una;
y, com lo sol, los astres y la lluna,
lo grà d'arena está á ma lley subgecte.

¡Compta donchs tú si no es superbia teva
pensar qu' á mi re 'm surt com no vull ferho!
No eixirá errada may cap obra meva.
Si jo 't vaig fé orgullós ¿com pots no serho?

Aquest urch eternal, que 'l pit arbola,
si al cor té 'l vaig tancá, 'm plau que no falli;
joyós veurá un ferrer, si l' arma esmola,
que, quan la probí, de tan fina 'l talli.

Com Jo 't volia ets; ma obra inmensa
la ha d'impulsar lo foch que tú al cor guardas,
y á progressar, valenta, no comensa,
perque la lluita á comensar tú tardas,

Tú la tempesta ets; los llamps congrián
l' alé dels odis que en lo téu pit tancas.
y sempre mes vull que enemigas sian
las alas negras y las alas blancas.

Després que 'l món hagi fet jo en set días,
tu lo motor serás de l' obra meva,
y aixís la humanitat tè duas guías:
la del bon angel y la guia teva.

Jo donaré á tou cor sed de justicia,
y la justicia may será á la terra.
¡Compta tu, assedegát, si á la malicia
que tè la estronqui no has de fer la guerra!

Y aquesta guerra cruel, ferma y constanta,
al món durá la perfecció divina,
que digne 'l home vull de ditxa tanta
com es lo véurer que á ser Jo camina.

Mes Jo y tu sols, Satán , d' aquest misteri
la clau ne guardarém en l' urna eterna;
en lo secret qu' ets tu, no pot haverhi
ni un sol dels sers als qui ma vista enlluerna.

Tots ells han de pensar, sempre ab fé cega,
que tu ets mon enemich perque t' odihin.
Del món lo ceptre lo téu Dèu t' entrega.
Fès ara tu que los teus llamps congrihin. —

Diguè y cridá l' Etern als blanchs arcàngels
dihent que Satán avassallarí volia,
y ja llensaren foch los ulls dels àngels
qu' havian llensat sols pau y alegria.

Y la batalla fou, fera, espantosa,
perque de la del món siguès ecsemples,

y Dèu als seus digué, ab veu magestuosa:
—A fora tots los mercaders del temple.—

Mentres no 's pòdin las podridas brancas
no hi haurá al cel repós ni hora alegres
¡Sus, á la lluita 'ls de las alas blancas!
¡tots al abim, los de las alas negres!

Y alsaren las flamígeras espasas
dels dos partits celestials las iras,
com llensan del carbó, encesas las brassas,
si 'l vent las bufa, espurnejants guspiras.

Y 'ls aláts blanchs, als de las negras alas,
desde 'l cel al abim los estimbaren,
y la pau fóu en las etéreas salas
dès que 'ls mals àngels en lo món moraren.

Pau que, per obra del etern misteri,
amarganta ha de ser mentre 'l mon rodi.
Desd' aquell punt, al cel, odi va haberhi;
odi contra Satan, que també es odi.

Odi que, enmatzinant los cors dels àngels,
ta dir, per mes que sembli fantasia,
que avans d' haverhi odi entre 'ls arcàngels,
lo cel era mes cel, puig no n' hi havia.

FREDERICH SOLER

Mestre en Gay-Saber

Del Album de D. Emili Pichot, de Buenos Aires

Me contaren qu' un jorn bó y adormida
una abella 't vegé,
y 'ls roijos llabis de ta boca closa
per una flor prengué.

Xuelá la mel, y va desde llavoras
de flor en flor corrent,
pero ni trova flor de més aroma
ni de més dolsa mel.

VÍCTOR BALAGUER

Al cor de Jesús

Quan lo sol surt á la serra
badan son cálzer les flors,
vos sou lo sol de la terra,
les floretes nostres cors.

Los aucells qu' entre les branques
sospiran tan dolsament

son angelets d' àles blanques
puntejant l' arpa d' argent.

Sol que á l' ànima extasia
no us pongau may per mon pit,
que la flor que hi bada 'l día
sería morta á la nit.

JASCINTO VERDAGUER, Pbre.

¡May més!

La humil pedreta que cau
de la volta de la nau,
y en la pols la enfons' son pés,
á la volta de la nau
ja no hi tornarà may més...
¡may més!...

La gota d' aygua plorada
pels núvols que l' han guardada,
beguda per la flor es,
y 'ls núvols que l' han guardada
no la guardarán may més...
¡may més!...

Lo recort y l' anyoransa
de la que fou ma esperansa,
l' ataut del que fou bres,
á ser bres ni á se' esperansa
ja no tornaràn may més...
¡May més!...

† JOAQUIM MARIA BARTRINA

Lo mon al revés

Estém en lo *mon nou*. Ja sé que ab aixó no 'ls hi conto res de idem, pero per quelcom s' ha de comensar.

Figúrinse vostés que lo mon que trepitjem se sembla tan poch ab aquell altre qu' es mes vell que Adan, que be val la pena de ferne un estudi comparatiu, curtet, s' enten, perque no m' engresca gayre suar ni menys posar la pensa en *prempsa* pera traurern lo *such* de lo que conté.

Aquí las temporadas, las fruytas, lo fret y la calor, la llum vivificadora del sol, la claror de la mitja sindria, la lluna, que ho ilumina tot menys los caps sense senderi, las correjudas de toros, la cassera y fins lo Carnaval

se fá al revés, ó millor dit al revés del vell mon, en quant á las estacions.

Si 'ns ne trovem de lluny de casa! Fá freat lo pensarhi.

Quant aquí los serenos van buscant agullas per terra ab sa llanterna y no als criminals, los de casa ja han acabat la feyna y roncan com carreters. De modo que no 'n fassin cas d' alló de que «lo sol surt per tothom,» perque es mentida. Sería millor dir: «que quan surt per uns se pon pels altres.»

La temporada dels melons, pressechs, pebrots y rahims es en aquet temps, que fa una calor de trenta nou graus, com qui diu res; y á casa 's bufan los dits ab cada panalló que canta 'l Credo, van arropats y arrupits, portan pauchs y 's tapan lo nas per por de que se 'ls hi geli. Si 'ns poguessen veure per un forat com se mira en aquells cuadros de *vistas* que tenen un' orga per orquesta, dirian que 'ns hem tornat boigs ab aquestos géneros fins com fullas de seba que constitueixen nostre trajo actual. Si aixó no es lo mon al revés, que vinga 'l mes pintat y que ho negui.

Y tingan present que hi ha altres cosas de mes bulto. Y dich de mes bulto, perque aquí tot es extraordinari. Los xicots garlan á tres anys y recargolan uns renechs qu' esgarrifan; al contrari dels xicots de casa qu' en aquesta edat encara van ab caminadors y gorras de cop.

Si calculem la diferencia notable qu' existeix entre l' un y l' altre mon, trovarem cada anomalia qu' espanta. Y sápigam que m' arrepenteixo d' haber insinuat aquellas cosas de «bulto» y 'ls hi quedo á deure, perque tinch la seguritat de que si las exposés tal com son, me buscarian rahons, y jo, la vritat, no estich per romansos.

No obstant, y com los castellans diuen que pera mostra n' hi ha prou ab un botó, no estará fora del cas que diga lo impropis que son certs refrans catalans. «Qui no riurá al ficarse ab aquell de «Pel juny la fals al puny?» Lo que aquí tenim al puny pera tal temps, es pell de gallina, y lo blat no 'n fa poch de mesos qu' está segat, lligat y fins menjat. Y per l' istil, á casi tots los refrans de la nostra terra 'ls hi passa dos quartos del mateix: no serveixen pera aquest *mon*.

Pero lo que trovo més graciós de tot es

lo mes de Maig. Es lo mes dels poetas. Ells festejan ab llurs cants la vinguda de las flors, los fruyts primaverenchs y 'l piu-piu dels aucells. ¡Qué 'n son de divertits! Aquí, lo únich que 'l mes de Maig nos regala, son refredats á trotxe y motxe. D' aucells, sols se 'n trovan de pintats en los menjadors y la *primavera* es tan esplendorosa que, ni pera remey, 's trova una fulla en cap arbre. ¡Si aixó no es lo mon al revés!....

Ja ho veuhem quinas «bellesas» son las del nou mon: anem en tot á contratemps del vell. Y si no caminem de cap-girells es perque á ningú l' hi ha passat per la barretina, sino ja estariam fent lo ninot com 'ls payasos.

Y pera no fer l' assumpto massa llarch, ¡cóm no hem d' anar al revés del mon, senyors, si aquí, fins las *figas* se menjan per postres!.....

ENRICH RÁFOLS

!!.....!!

Un rey hi hagué en temps dels go.....	2.
á qui vingué tant de	9
dur corona, qu' en re.....	9
tirá á la pátria ab mals mo	2:
si s' hagués mort de cap-ro	2
al babejar com go.....	7
á damas de pel ro.....	7,
no haurían marcat los as.....	3
pera Espanya tants desas.....	3.
ni guerra, ni fam, ni.....	7.

WILLIAM XARAU

TEATRE CATALÀ

Apuntacions históricas-críticas desde 'ls seus orígen
fins al present estat

(Seguiment)

II

Altra lley d' obras conté 'l nostre teatre encara, en las quals se barrejan y confonen los dos géneros que avuy día tenen rahó d' esser, al nostre entendre, —en las que se veuhem reunidas; com no pot ser de menos, las meteixas qualitats bonas y dolentas que havem senyaladas en la comedia, y en lo dra-

ma, mes, algunas otras altamente desfavorables com la discordancia de tons, ja que sempre será difícil passar sense violencia d' un efecte cómic á una situació semi-trágica, d' un diálech ó parlament jocos á un altre patétich ó sentimental; lo qual, per mes que algunas voltas un esforç d' enginy hi done cert giro de naturalitat, may deixarà de ser ilógich y desafecte al art.

Per lo demés, y en aixó parlem del teatre en general, trovem faltat lo nostre d' aquella caracterisació propia y original que l' hauria de distingir dels demés teatres coneguts. Algunas vegadas saben los nostres autors donar algun color de localitat á sas obras, valentse de determinadas frases y costums propias de certas encontradas, mes fins avuy, no han sapigut trobar encara aquell rasgo general, a quell sabor, a quell segell de nacionalitat que distingeix, per exemple, lo teatre castellá del alemany y á aquest del francés. Lo nostre modo de ser franch y brusch á la vegada, las costums senzillas, poeticas y gens llicenciosas, l' amor á tot lo nostre, la persistent insistencia tant en l' afecte com en l' odi, la veritat del sentiment, la consideració en expresarse, en fi, totas aquellas cualitats, tot lo segell gráfich que 'ns distingeix entre 'ls meteixos pobles de nacionalitat espanyola, no han cridat encara l' atenció dels dramátichs catalans á distingir entre 'ls demés, ab la sua poderosa ajuda, lo nostre jove teatre.

No obstant, aixó no vol dir que desesperem de veurho. Mes de una vegada havem reconegut en la nostra escena fesomias forasteras de personatjes, tal volta transmigrats, per la atracció del estudi, desde los grans poemas á la imaginació dels nostres escriptors. Algunas ocasions, hem traslluhit en las taulas certa paritat de situacions ab otras, no nostras, de gran valua, y si be 'ns ha dolgut que tanta forsa de concepció y tanta bellesa no 'ns sigan fills directes, nos havem consolat pensant que, quan aixó veyam, era senyal de que no manca conciencia de lo que es bó ni desitj de ferse, que hi ha delit d' empresa y no 's va á la ventura en la elecció dels autors que podén formar lo bon gust dels nostres; y quan hi ha suficient criteri en aixó, de esperar es que, un cop depurat aquell y coneguts los rasgos distintius dels altres teatres, sabrán cercar los nostres per á revestirne sas obras, aprofitant

l' abundós caudal que 'ls hi ofereix la naturalesa del país y la originalitat de caràcter dels seus habitants.

De tot lo exposat fins aquí claramente se despendrà que si l' estat actual del nostre teatre no es tot lo brillant que de desitjar fora, no se l' ha de véurer tant pobre tampoch ni tant raquíich que la literatura catalana no puga esperar d' ell obras que l' enriqueixin en gran manera, tant mes quan algunas n' ha donadas ja molt apreciabls.

Comparat ab los demés teatres fins ara coneguts, precís es reconèixer lo molt que te de millorar y perfeccionarse, no ja per á seguir la gloriosa via en la qual l' hi portan tants sigles d' aventatje; mes relativament al temps que conta desde la seua total creació, d' admirar es lo molt que te avansat en tant curt espay y la manera rápida com se va desprenent dels defectes y puerilitats de la infantesa, ensajantse á substituirlos ab alguna d' aquellas qualitats que mes tart formen tal volta los rasgos fisionómichs de la seua originalitat. Afortunadament per á ell' de cada dia mes la nostra historia va complint la tasca de dos sigles contra sa voluntat enderrida, al meteix temps que la llengua puleix y tria mots antichs y de novells n' adopta, contribuhint molt poderosament una y altra cosa á la obra gloriosissima de la nostra restauració literaria, permetentli valers de sos progressos per á poder, al entrar en lo compliment de son objecte, fer arribar fins al públich, y sense que aquest se 'n donga conte, la poderosa influencia que tota literatnra exerceix sobre 'l poble de sa naturalesa, sempre que no viu per influix galvánich ni s' enderrereix en la marxa del progrés humá.

Al nostre entèndrer, lo meteix gust que va preferir las gatadas als primitius entremesos y las obras de verdadera pretensió artística á las gatadas, purificará mes ó menos aviat la nostra escena dels defectes que per mútuas complascencias de públich y autors la tenen avuy dia en estat de transitória inercia.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA

A UNA XATA

Xata, dígam per favor
ja que ton desdeny me mata

¿perqué essentne del *nás* xata
vols esser *Xata* del cor?
Xatona del mèu amor
¿perqué de mí no 'n fas cas?
Com jo cap ne trobarás
que pugui ferte bon' obra,
perqué d' amor á mí 'm sobra
lo que á tú 't falta de *nás*.

¡Y que t' estimo pitera!
Y com lo mèu cor encisa
veure ta carona *llisa*
com cara de *calavera!*
Es tant viva la fal-lera
que dins mí 's belluga y salta,
tant lo mèu cervell se exalta
en lo llit quan ningú ho véu,
que tot pessigantme 'l mèu
penso ab lo *nás* que á tú 't falta.

Nás de sigió remullat,
la que sempre hi convingut
qu' ets ángel del cel caigut
puig que tens lo *nás* xafat.
¿Perqué 'm fás tant desdixat
y mos impulsos detens?
¿Perqué á dar-me no 't convens
un amor que tant m' importá?
¿y 'm vols aixafá ab la porta
uns *nassos* que tú no tens?

Encisadora *xateta*
per qui l' amor no escatimo;
¿vols saber perqué t' estimo
ab tot lo amor d' un poeta?
¿Vols saber per quina feta
te segueixo pás á pás?
Escolta donchs que ho sabrás:
t' estimo, hermosa *xatona*,
perqué en ta cara rodona
no hi tens ni mica de *nás*.

Puig lo *nás* sempre 'm fá agravis:
si es *parlit* sembla de gos,
si *arremengat asquerós*,
de *camell* es *nás* de sabis.
Si es *nás llarch* fá nosa als llabis
quan buscan d' amor consol,
tréu un ull á qualsevol
un *nás* que sembli un punxó,
per xó estich que lo milló
es no tindre'n poch ni molt.

Sense *nàs* un home avansa
sens temor de ferí algú;
sense *nàs* s' está segú
de *estornuts* y de frisansa.
Sense *nàs* un hom no 's cansa,
ni gastar *mocadors* déu,
ni 'l *nàs* fica al got quan béu ;
vaja 'us dich y no es desvari:
sens ser la cara un calvari
lo nàs es sempre una *cieu*.

Quan fá fret los panallons
al *nàs* busca tot seguit;
al estiu més d' un mosquit,
al *nàs* clava sos fiblons.
Ab granets con perdigons
á molts nassos trobarás,
si depressa y distret vas
y topas, prou se repara
que en vers de topá de cara
sols topar sempre de *nàs*.

«Ja t' ho conech ab lo *nàs*»
solen dir si 'n fas alguna,
sense *nàs* tens la fortuna
que descubert no serás,
sense *nàs* no sentirás
ni olor ni pudor arréu,
ni 'l tindrás fret com la nèu
si pe'l nort vás de viatje...
Per més que 'm digan *sajvatje*,
estich per tallarme 'l méu.

JOSEPH CODOLosa.

PIFIAS

Recomanem á nostres llegidors la intencionada poesia que publiquem en nostres columnas d' honor, deguda á la ben trempada ploma de En Antoni Careta y Vidal y escrita expressament pera LA GRALLA.

Segueixen endevant los treballs pera la fundació d' una societat catalanista.

Segons nostres informes portará lo nom *Clarís*.

Hem rebut una laudatoria carta de lo celebrat y fecundo autor dramátich En Frederich Soler (Pitarra).

Agrahim las benévolas frases ab que 'ns honra.

Estem informats de que entre los socis del *Centro Catalá*, se fá sentir un descontent general. Sembla qu' ara no 's tracta de catalanistas y castellanistas, sinó de altre cosa mes universal.

Veurem en que acabarán aquestas *missas*.

A propòsit del *Centro Catalá*, sabem qu' han sigut nomenats: president, lo Sr. Carreras Doria y vice-president nostre amich lo senyor Claramunt.

Llástima que aquestos dos senyors, autoris sin representacions dramáticas castellanas tenin com tenen tant d' amor á Catalunya

VUYTS Y NOUS

Cert subjecte aná á posar un telégrama, convidant á un oncle séu á un dinar de familia.

—Sobran tres paraulas, li digué 'l telegrafista.

—¡Això ray!—contestá l' home.—'l regui l' hora del convit.

—Encara'n sobran dugas.

—Tatxi 'l día del convit.

—Encara 'n sobra una.

—Esborri 'l puesto hon farém lo dinar.

—Ara 'l parte está conforme, pero 'l convidat no sabrá com guiarse.

— ¡Millor! Aixís no vindrá, y jo hauré cumplert.

Una colla de jugadors se van reunir per fer lo seu fet; llogaren un pis, y com s' acostuma, li donáren la capa de cassino. Ho esplicavan á vários joves, perque l' anessin á frequentar, y 'ls deyan:

—¿Ja sabeu qu' havem establert un Círcol?

—Sí,—respongué un dels joves.—Un círcol viciós.

Epígrama

Treballant l' escultor Tous
vá escapsá 'ls llabis de un Sant.

—Vatúa... exclamá rabiant:

li tinch de fé uns morros nous.